

Ан Райс

ЦАРИЦАТА НА ПРОКЪЛНАТИТЕ

София, 2014

Преводът е направен по изданието:

ANNE RICE

THE QUEEN OF THE DAMNED

Sphere

An imprint of Little, Brown Book Group

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 1988 by Anne O'Brien Rice

© Светлана Комогорова-Комата, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-439-6

АН РАЙС

ЦАРИЦАТА НА ПРОКЪЛНАТИТЕ

Превод от английски
Светлана Комогорова-Комата

*Тази книга се посвещава
с обич на
Стан Райс, Кристофър Райс
и Джон Престън*

*и в памет на
моите обични редактори
Джон Додс
и
Уилям Уайтхед*

Печалният заек

Печален заек на картина.

Ушите му, зелени като царевична шума,
стърчат. Челото черно сочи към звездите.

Картина на стената ми – самотна

каквито зайците са

и не са. Закръглена червена бузка –

Изкуство е това, и трепкащ нос –

навярно свикнеш ли, не можеш да се спреш.

Да станеш ти печален заек също можеш – зелен е и червен
гърбът ти, синя малка храбра гръд.

Ала ако последваш този порив,

от Истинската Плът пази се, тя

ще те събори от печалното седло

и ще разкъса твоите печални цветове, тъй както призрак

мрамора троши; и раните ти, те ще заздравеят

тъй бързо, че водата

ще завиди.

Зайците, на бял лист изрисувани

по-обаятелни от дивите са, дето се плодят;

ушите – царевична шума – стават на рога.

Пази се ти, ако печалният живот влече те –

попаднали във този заешки капан,

цветовете стават остри като мечове

на слънцето, и Бога Жив разрязват.

Стан Райс
„Агне“ (1975)

Аз съм вампирът Лестат. Помните ли ме? Вампирът, който ста- на суперзвезда на рока, онзи, който написа своята автобиогра- фия? Онзи, русият и сивоокият, с неутолимата жажда за показ и слава? Помните ли, исках да бъда символ на злото в един бляскав век, в който нямаше място за буквалното зло, което съм аз. Дори смятах, че така ще творя добро – като играя дявола на сцена, сред декор.

И когато разговаряхме за последно, тъкмо ми потръгваше. Току-що бях дебютирал в Сан Франциско – първият „концерт на живо“ за мен и групата ми от смъртни. Албумът ни имаше огромен успех. Автобиографията ми вървеше прилично и сред смъртните, и сред немъртвите.

Но после се случи нещо напълно непредвидено. Е, поне аз не го бях предвидил. И когато ви напуснах, тъкмо бе започнало най-интересното, би могло да се каже.

Е, сега вече е свършено с онова, което последва. Оцелял съм – очевидно. Иначе нямаше да разговарям с вас. И космическият прах най-сетне се уталожи, а малкото разкъсване в тъканта на света, из- тъкана от рационални убеждения, е закърпено, или поне се затво- ри.

Малко ми е тъжно заради всичко това и съм малко по-гаден и малко по-съвестен. Освен това съм безкрайно по-могъщ, въпреки че човекът в мен е по-близо до повърхността от всякога, изстра- дало и жадно създание, което едновременно обича и презира тази непобедима безсмъртна черупка, в която съм заключен.

Жаждата за кръв? Неутолима е, макар и физически никога да не съм се нуждаел по-малко от кръв. Вероятно вече бих могъл да съществувам изобщо без нея. Ала страстта, която чувствам към всичко, което мърда, ми подсказва, че това никога няма да бъде из- пробвано.

Знаете ли, бездруго никога не е било просто заради нуждата от кръв, въпреки че кръвта е цялата чувственост, за която би жадува-

ло едно създание; най-вече заради съкровеността на онзи миг – да пиеш, да убиваш, великия танц сърце до сърце, докато жертвата отпада, а аз чувствам как раста и поглъщам смъртта, която за част от секундата засиява, велика като живота.

Ала това е измамно. Някоя смърт не може да достигне величието на живота. И затова продължавам да отнемам животи, нали? И сега съм възможно най-далеч от спасението. От това, че знам, само ми е още по-тежко.

Разбира се, все още мога да мина за човек. Всички ние можем, по един или друг начин, без значение колко сме стари. Вдигната яка, спуснатата шапка, тъмни очила, ръце в джобовете – обикновено номерът минава. Сега за тази маска харесвам тесни кожени якета и впити джинси и чифт обикновени черни обувца, с които може да се ходи по всякакъв терен. Ала сегиз-тогиз обличам по-изящните копирини, които обичат хората по южните краища, където живея сега.

Ако някой се загледа твърде внимателно, следват малко шашми с телепатия: *това, дете го виждаш, е съвсем нормално*. Пускам старата усмивка – острите зъби лесно се прикриват, и смъртният си продължава по пътя.

Понякога захвърлям всички маски и просто излизам навън такъв, какъвто съм. Дълга коса, кадифен блейзър, който ми напомня за старите времена и един-два пръстена със смарагди на десницата ми. Вървя бързо през тълпите из центъра на този прелестен, покварен южняшки град или бавно се разхождам по плажовете и вдъхвам топлия южен ветрец по пясъци, бели като луната.

Никой не се заглежда за по-дълго от секунда-две. Твърде много други необясними неща има около нас – ужаси, заплахи, мистерии, които те увличат и после неизменно те разочароват. Обратно към предвидимото и баналното. Принцът никога няма да дойде, това всеки го знае, и може би Спящата красавица е мъртва.

Същото е и за другите, оцелели заедно с мен, които споделят с мен това горещо и зелено кътче на вселената – югоизточния край на северноамериканския континент, блестящия метрополис Маями, ако някога е имало щастливо ловно поле за кръвожадни безсмъртни, то е тук.

Хубаво е, че са с мен – другите; всъщност съдбоносно е – и е онова, което винаги съм желал: велико сборище на мъдрите, издръжливите, древните и безгрижните младежи.

Ала ах, мъчителната анонимност сред смъртните никога не ми е тежала повече, каквото съм си алчно изчадие. Тихото шумолене на свръхестествени гласове не може да ме отвлече. Вкусът на признанието на смъртните бе твърде изкусителен – албумите във витрините, феновете, подскачащи и пляскащи с ръце пред сцената. Няма значение, че те така и не повярвах, че съм вампир – в този миг бяхме заедно. Те крещяха името ми!

Сега албумите вече ги няма и аз никога вече няма да слушам тези песни. Книгата ми остава – заедно с „Интервю с вампир“, под безопасното прикритие на белетристиката. Сигурно така и трябва да е. Достатъчно поразии направих, както ще видите.

Беда – ето какво докарах аз със своите игрички. Вампирът, който щеше да бъде най-сетне герой и мъченик, само за един миг на чиста смисленост...

Ще решите, че би трябвало да съм се научил от това на нещо, нали? Е, всъщност се научих, действително се научих.

Ала просто е такава мъка да се свиеш отново в мрака – Лестат, излъсканото и безименно гангстерче, вампирче, което пак дебне безпомощни смъртни, дори неподозиращи за създанията като мен. Така боли отново да си аутсайдер, вечно изтикан в покрайнините, и да се бориш с доброто и злото във вековния личен ад на душата и тялото.

Сега в своята самота аз мечтая да откроя някоя малка сладурна в осветена от луната стая, една от онези нежни тийнейджърки, както ги наричат сега, която е чела книгата ми и е слушала песните ми; една от онези прелестни идеалистки, които ми пишеха фенски писма на парфюмирана хартия през онзи кратък период на злочестта слава, говореха за поезия и за силата на илюзиите, за мечтите си да съм истински; мечтая как се прокрадвам в тъмната ѝ стая, където може би книгата ми лежи върху нощна масичка със затъкнат в нея красив кадифен маркер, мечтая как я докосвам по рамото и се усмихвам, когато погледите ни се срещат. „Лестат! Винаги съм вярвала в теб. Винаги съм знаела, че ще дойдеш!“

Притискам лицето ѝ между дланите си и се навеждам да я целуна. „Да, мила – отговарям. – И ти не знаеш колко си ми нужна, колко те обичам, как винаги съм те обичал.“

Може би тя ще се очарова още повече от мен след онова, което ме сполетя – неочакваният ужас, който видях, неизбежната болка, която изтърпах. Ужасна истина е, че страданието ни прави по-за-

дълбочени натури, придава по-голям блясък на цветовете ни, по-богат резонанс на думите ни. Ако то не ни унищожи, ако не изпепели оптимизма и духа, способността да получаваш видения и уважението към простичките, ала незаменими неща.

Моля ви, простете ми, ако в думите ми звучи огорчение.

Нямам право да бъда огорчен. Аз започнах всичко и успях да се измъкна цял и невредим, както казват. А толкова много от нашите не успяха. А пострадаха и смъртни. За това няма оправдание. И аз несъмнено винаги ще си плащам за това.

Ала, виждате ли, аз все още не разбирам напълно какво се случило. Не зная трагедия ли е това или просто безсмислена авантюра. Нито дали от моите гафове не би могло да се роди нещо велико-лепно, нещо, което би могло да ме издигне в края на краищата над незначителността и кошмара, в изпепеляващите лъчи на изкуплението.

Може и никога да не узная. Всичко вече свърши. И нашият свят, нашето малко частно царство е по-малко, по-мрачно и по-безопасно от всякога. Никога вече няма да е каквото беше.

Цяло чудо е, че не предвидих катаклизма, но пък аз никога не предвиждам края на нещо, започнато от мен. Рискът е онуй, което запленява, мигът на безкрайните възможности. Той ме примамва във вечността там, където всички други магии не успяват.

В края на краищата такъв бях, когато бях жив преди двеста години – неспокойният, нетърпеливият, онзи, който винаги гори от желание за любов и за хубава кавга. Когато заминах за Париж през 80-те години на осемнайсети век, за да стана актьор, аз си мечтаех само за началото – мига всяка вечер, когато завесата се вдигаше.

Може би древните са прави. Говоря за истинските безсмъртни, кръвопийците, оцелели в течение на хилядолетия – те казват, че никой от нас не се променя с времето, само все повече ставаме такива, каквито сме.

Ще го кажа по друг начин – наистина помъдряваш, когато живееш стотици години; ала имаш и повече време да станеш толкова лош, колкото враговете ти винаги са твърдели, че би могъл да станеш.

А аз съм си същият дявол, какъвто съм бил винаги, младежът, който завладява сцената, където можете да ме видите най-добре и може би да ме обикнете. Едното без другото не върви. И аз толкова много искам да ви забавлявам, да ви омайвам, да ви карам да ми прощавате всичко... Боя

се, че случайните мигове на тайна връзка и разпознаване никога няма да ми стигат.

Ала аз изпреварвам нещата, нали?

Ако сте чели автобиографията ми, значи искате да знаете за какво говоря. Каква е тази беда, която споменавам?

Е, да се върнем назад, а? Както казах, написах книгата и записах албума, защото исках да бъда видим, да ме виждат такъв, какъвто съм, макар и само символично.

Що се отнася до риска, че смъртните могат наистина да схванат, да разберат, че аз съм точно това, което твърдя, че съм – тази възможност също доста ме възбуждаше. Нека те ни преследват, нека ни унищожават – това в някакъв смисъл бе най-съкровено ми желание. Ние не заслужаваме да съществуваме – те са длъжни да ни изтребят. А и помислете си за битките! Ах, да се бия с тези, които са наясно какъв съм!

В коя на краищата в своята автобиография аз разказах нашата история. Разказах най-съкровени тайни, неща, които се бях заклеял да не разкривам никога. И се перчих под жежките прожектори и обективите на камерата. Ами ако някой учен ме беше докопал, или по-скоро ревностен полицай – за някое дребно пътнотранспортно нарушение пет минути преди изгрев слънце, и ме бяха затворили, проинспектирали, идентифицирали и класифицирали – всичко това през деня, когато лежа безпомощно за задоволство на най-тежките смъртни скептици по цял свят?

То е ясно, че нямаше кой знае каква вероятност това да се случи. И още няма. (Въпреки че такава веселба би могла да падне, такава веселба!)

Ала все пак неизбежно беше собственият ми род да се вбеси от рисковете, които поемах, да се опитат да ме изгорят жив или да ме накълцат на безсмъртни парченца. Повечето млади бяха твърде тъпи да осъзнаят, че нищо не ни застрашава.

И с приближаването на вечерта на концерта аз също започнах да мечтая за тези битки. Каква наслада щеше да е да унищожа тези, които бяха зли като мен! Да прокарам откос сред виновните, да съсичам собствения си образ отново и отново.

И все пак, знаете, чистата радост да излезеш там, навън, и да създаваш музика, да създаваш театър, да създаваш магия! – в крайна сметка това бе най-важното. Аз исках да бъда жив най-сетне. Исках просто да бъда човек. Смъртният актьор, който бе заминал за Па-

риж преди двеста години и срещнал смъртта на булеварда, щеше най-сетне да получи своя звезден миг.

Но нека продължим с припомнянето – концертът беше успешен. Аз триумфирах пред петнайсет хиляди пищящи смъртни фенове; и две от моите най-велики безсмъртни любови бяха там – Габриел и Луи, моите голишарчета, моите възлюбени, с които бях разделен твърде дълги и мрачни години.

Преди да се съмне, смачкахме онази напаст, вампирите, които се опитаха да ме накажат за онова, което върших. Но в тези дребни схватки имахме невидим съюзник – нашите врагове избухнаха в пламъци, преди да успеят да ни навредят.

Утрото приближаваше и аз бях твърде въодушевен от цялата нощ, че да се отнеса сериозно към въпроса за опасността. Пренебрегнах пламенните предупреждения на Габриел – твърде сладко бе отново да я прегръщам, и отхвърлих мрачните подозрения на Луи, както винаги.

А после – засечката, прекъсването на най-интересното място...

Докато слънцето изгряваше над долината Кармел, а аз затварях очи, както вампирите са длъжни в този миг, осъзнах, че не съм сам в своето подземно леговище. С моята музика бях достигнал не само до младите вампири – моите песни бяха пробудили от сън най-древните от нашия род на света.

И ме връхлетя от онези секващи дъха мигове на риск и възможности. Какво ли щеше да последва? Дали щях да умра най-сетне, или може би да се преродя?

Сега, за да ви разкажа цялата история, всичко, което се случи след това, трябва да се върна малко назад във времето.

Трябва да започна десетина нощи преди фаталния концерт и да ви позволя да проникнете в умовете и сърцата на други създания, които откликваха на моята музика и на моята книга по начини, за които по онова време знаех малко или почти нищо.

С други думи, случваха се много неща, които трябваше да възсъздам по-късно. И точно тази възстановка ви предлагам сега.

Затова ще излезем от тесните лирични граници на първо лице единствено число; ще прескачаме, както са правили стотици смъртни писатели, в умовете и в душите на „многобройни герои“. Ще се втурнем в галоп в света на „трето лице“ и „многобройните гледни точки“.

И между другото, когато тези други герои мислят или казват за мен, че съм красив, неустоим и тъй нататък, не мислете, че аз съм вложил тези мисли в ума им. Не съм! Така ми казаха след това, или това извлякох от съзнанието им с безпогрешните си телепатични способности. Не бих излъгал нито за това, нито за друго. Разкошен злодей съм, не мога иначе. Просто такава карта съм изтеглил. Онова копеле, изчадието, което ме създаде такъв, какъвто съм, ме избра заради хубостта ми. Това е по същество. И подобни случки се случват постоянно.

Най-сетне живеем в света на случайностите, в който единствено естетическите принципи притежават постоянство, в което можем да сме сигурни. С доброто и злото ще се борим винаги, устремени да творим и да поддържаме етичното равновесие; ала блясъкът на летния дъжд под уличните лампи или грамадните проблясъци на артилерийски гърмежи на фона на нощното небе – за тази жестока красота спор няма.

Сега бъдете сигурни – въпреки че ви напускам, в подходящия момент аз ще се върна в целия си блясък. Истината е, че ми е страшно неприятно да не бъда разказвачът в първо лице от началото до края! Ще парафразирам Дейвид Копърфийлд – не знам дали съм героят или жертвата на този разказ. Но и в двата случая не е ли редно аз да властвам над него? В края на краищата нали аз го разказвам всъщност.

Уви, това, че съм Джеймс Бонд на вампирите, не изчерпва всичко. Суетата трябва да почака. Искам да узнаете какво всъщност се случи с нас, дори и да не повярвате. Ако не другаде, поне в белетристиката трябва да разполагам с малко смисъл, с малко последователност, инак ще полудея.

И тъй, докато се срещнем отново, аз ще мисля за вас безспир; обичам ви, иска ми се да сте тук... в прегръдките ми.

Съдържание

Пролог

Декларация под формата на графити / 15

Част I

Пътят към вампира Лестат / 37

1. Легендата за близначките..... 38
2. Краткият и щастлив живот
на Бейби Дженкс и Бандата на зъбатите 45
3. Богинята Пандора..... 63
4. Историята на Даниел, любимеца
на дявола или момчето от „Интервю с вампир“ 77
5. Хайман, мой Хайман 126
6. Историята на Джеси,
Великото семейство и Таламаска 145

Част II

Навечерието на Все светии / 207

- Даниел..... 208

Част III

И нине, и присно и вовеки веков / 259

1. Лестат: в обятията на богинята 260
2. Марий: събирането..... 276

14	3. Лестат: царицата на небесата.....	299
Ан	4. Историята на близначките. Част I.....	320
Райс	5. Лестат: това е моето тяло, това е моята кръв.....	369
	6. Историята на близначките. Част II.....	395
	7. Лестат: небесното царство.....	408
	8. Историята на близначките. Заключение	416

Част IV

Царицата на прокълнатите / 451

Част V

...Во веки веков, амин / 475

Пролог

Декларация под формата на графити

*– написана с черен флумастер на червената стена
в задната стая на бара „Дъщерята на Дракула“
в Сан Франциско –*

Деца на Мрака,
имайте предвид следното:

Книга първа: „Интервю с вампир“, публикувана през 1976 г., е действителна история. Всеки от нас би могъл да е авторът ѝ – разказ за това как сме станали такива, за нещастieto и диренето. И все пак Луи, двестагодишният безсмъртен, който разкрива всичко, настоява за симпатия към смъртните. Лестат, злодеят, дарил Луи с Мрачния дар, не му дал почти нищо друго, ни обяснение, ни утеха. Да ви звучи познато? Луи още не се е отказал да дири спасение, въпреки че дори Арман, най-старият безсмъртен, който някога е открил, не можа да му каже нищо за това защо ни има и кой ни е създал. Не е кой знае колко за учудване, нали, вампири и вампирки? В края на краищата, Балтиморски катехизис за вампири никога не е съществувал.¹

¹ Балтиморски катехизис – катехизис на християнската доктрина, подготвен и наложен от Третия балтиморски събор, стандартният катехизис, изучаван в католическите училища в САЩ от 1885 до края на 60-те години на двайсети век. (Всички бележки под линия са на преводача.)

Ан
Райс

Книга втора: „Вампирът Лестат“, излязла едва тази седмица. Подзаглавие: Първоначалното му възпитание и ранните му приключения. Не вярвате ли? Проверете при най-близкия смъртен книгопродавач. После влезте в най-близкия музикален магазин и помолете да видите албума, пристигнал току-що – и също озаглавен „Вампирът Лестат“, с предвидима скромност. Или, ако нищо друго не свърши работа, пуснете си кабелната, ако не презирате подобни неща, и изчакайте да пуснат някой от многобройните рок клипове на Лестат, които започнаха да въртят толкова често, че чак да ти се доповръща, едва вчера. Лестат веднага ще го познаете какъв е. И сигурно няма да се изненадате, като ви съобщят, че той възнамерява да надмине всички тези безпрецедентни безчинства, като излезе на живо на сцена на дебютния си концерт тук, в този град! Да, на Хелюин, познахте.

Но нека засега забравим безсрамното безумие на свръхестествените му очи, които святкат от витрината на всеки музикален магазин, и мощния му глас, изпяващ тайните имена и разкази за най-древните сред нас. Защо той прави всичко това? Какво ни казват неговите песни? То е описано в книгата му. Той ни даде не само катехизис, даде ни Библия.

И ни водят далече в библейските времена, за да се срещнем с първите, със своите родители: Енkil и Акаша, владетели на Нилската долина още преди да се е наричала Египет. Бъдете добри да пренебрегнете натруфеното описание как те са станали първите кръвопийци върху лицето на земята – почти толкова неразумно е, колкото и историята как животът изобщо се е зародил на тази планета или как човешките зародиши се развиват от микроскопични клетки в утробите на техните смъртни майки. Истината е, че ние сме потомци на тази достопочтена двойка и, харесва ли ви или не, има основателни причини да вярваме, че първичният генератор на всички наши възхитителни и незаменими сили се намира в едното или другото от техните древни тела. Какво означава това? Казано направо, ако Акаша и Енkil някога влязат ръка за ръка в пещ, с тях ще изгорим и всички ние. Раздробете ги на блестящ прах, и ние ще бъдем унищожени.

Ах, но надежда има. Тази двойка не е помръднала от петдесет века! Да, правилно. Освен дето, разбира се, Лестат твърди, че е съ-

будил и двамата със свирнята си на цигулка в подножието на тяхното светилище. Ала ако отхвърлим ексцентричния му разказ, че Акаша го е взела в обятията си и е споделила с него своята първична кръв, оставаме с по-голямата вероятност, потвърдена от древни предания – че двамата не са и мигнали още отпреди рухването на Римската империя. През цялото това време са били пазени в хубава частна крипта от Марий, вампир от древния Рим, който без съмнение знае какво е добро за всички нас. И точно той е заръчал на вампира Лестат никога да не разкрива нашата тайна.

На този вампир Лестат да му нямаш вяра. И какви са подбудите му, за да създаде книгата, албума, клиповете, за концерта? Съвсем невъзможно е да узнаем какво се върти в главата на този злодей, освен че каквото му се иска да прави, го прави, и то с упорито постоянство. В края на краищата, не създаде ли той дете – вампир? И не преобрази ли във вампир собствената си майка Габриел, която години наред бе негова любяща спътница? Той може и да си науми да стане папа, този дявол, от едната жажда за вълнения.

Та ето каква е същината: Луи, скитащ философ, който никога от нас не може да открие, е доверил нашите най-дълбоки морални тайни на безброй непознати. А Лестат дръзна да разкрие нашата история пред света и се перчи със свръхестествените ни дарби пред смъртната публика.

И сега Въпросът: Защо тези двамата все още съществуват? Защо още не сме ги унищожили? О, заплахата за нас от огромното стадо на смъртните никак не е сигурна. Селяните още не са дошли на прага с факли в ръце и не заплашват да опожарят замъка. Ала изчаднето се домогва до промяна в перспективата на смъртните. И въпреки че сме твърде умни, че да потвърждаваме глупавите му измишльотини за човешките летописи, безчинствата му надминават всякакви прецеденти. Това не може да остане безнаказано.

По-нататъшни наблюдения: ако историята, разказана от вампира Лестат, е вярна, а мнозина се кълнат, че е, макар и да не могат да ви кажат въз основа на какво, не може ли 2000-годишният Марий да дойде и да накаже Лестат за неподчинението? Или може би царят и царицата, ако имат уши да слушат, ще се пробудят, щом чуят имената си, носени от радиовълните по цялата планета. Какво ли ще стане с всички нас, ако се случи всичко това? Ще благодарстваме ли под тяхното ново владичество? Или те ще определят времето за всеобщо унищожение?

ние? Каквото и да ни чака, не би ли могло бързото унищожение на вампира Лестат да го предотврати?

Планът: унищожете вампира Лестат и цялата му кохорта още щом дръзнат да се покажат! Унищожете всички, които му засвидетелстват преданост.

Предупреждение: неизбежно по света има и много други древни кръвопийци. Всички ние от време на време сме ги съзирали, или сме усещали присъствието им. Разкритията на Лестат не толкова шокират, колкото пробуждат в нас някаква несъзнателна бдителност. И несъмнено – с техните велики способности – тези древни могат да чуят музиката на Лестат. Какви ли древни, страховити създания, подтиквани от история, целеустременост или просто жажда за признание, може би бавно и неумолимо се раздвижват, за да откликнат на призивите му?

Копия от тази Декларация са изпратени до всяко място за срещи от Вампирските явки и до домовете, приютяващи сборища по цял свят. Но вие трябва да се вслушате и да разнесете вестта: вампирът Лестат трябва да бъде унищожен, а заедно с него и майка му Габриел, съучастниците му Луи и Арман и всички безсмъртни до един, засвидетелствали му вярност.

Честит ви Хелоуин, вампири и вампирки. Ще се видим на концерта. И ще се погрижим вампирът Лестат никога да не си тръгне от него.

Русокосата фигура, облечена в сако от червено кадифе, прочете отново декларацията от уютната си наблюдателница в далечния ъгъл. Очите му бяха почти невидими зад тъмните стъкла на очилата и периферията на сивата му шапка. Носеше сиви велурени ръкавици, а ръцете му бяха скръстени на гърдите, докато се облягаше на високата черна ламперия, закачил тока на едната си обувка за напречната подпора на стола си.

– Лестат, какво проклето създание си ти! – прошепна той едва чуто. – Ти си принц калпазанин. – И изхихика, а после огледа голямата сумрачна стая.

Нравеше му се сложният, изпълнен с черно мастило стенопис, така умело изрисуван, като паяжини по варосаната в бяло стена. Харесваха му разрушеният замък, гробището, изсъхналото дърво, драскащо по пълната луна. Клишето бе преобразено така, сякаш не е клише – артистичен жест, който той неизменно ценеше. Укресе-

ният таван също бе изящен с неговия фриз от подскачащи дяволи и вещици, яхнали метли. И благовонията ухаеха сладко – стара индийска смес, която самият той някога бе палил преди векове в светилицето на Онези, които трябва да бъдат пазени.

Да, едно от красивите тайни места за срещи.

Не толкова приятни бяха посетителите, малкото на брой стройни бледи фигури, приведени над свещите по абаносовите масички. Твърде много бяха за този цивилизован съвременен град. И те си го знаеха. За да ловуват довечера, те трябваше да обикалят нашир и надлъж, а младите винаги трябва да ловуват. Младите трябва да убиват. Те са твърде жадни, че да го правят по друг начин.

Ала сега те мислеха само за него – кой бе той, откъде ли идва? Много стар и много силен ли е и какво ще направи, преди да си тръгне оттук? Вечно все едни и същи въпроси, въпреки че той се опитваше да се промъква в техните „вамписки барове“ като всеки странстваш кръвопиец, извърнал очи и заключил мислите си.

Време бе да остави въпросите им без отговор. Беше получил каквото иска – доза техни намерения. И малката аудиокасета на Лестат в джоба на якето му. Преди да се прибере, щеше да получи и запис на рок клиповете му.

Той стана да си ходи. Един от младите също стана. Настана вцепенено мълчание и мислите, и думите утихнаха, когато той и младият се запътиха към вратата. Само пламъците на свещите трепкаха и хвърляха отблясъци по черния теракотен под, все едно бе вода.

– Откъде идваш, страннико? – попита учтиво младият. Я е имал, я е нямал двайсет години, когато е умрял, и това бе станало преди по-малко от десет години. Той си гримираше очите, скубеше си мустаците, шареше си косата с варварски цветове, все едно свръхестествените дарби не стигаха. Колко екстравагантно изглеждаше, как не приличаше на това, което бе – строен и могъщ пришълец от онзи свят, който, ако имаше късмет, можеше да оцелее хилядолетия.

Какво ли му бяха обещали на техния модерен жаргон? Че ще опознае Бардо¹, Астралната равнина, царствата на етера, музиката на сферите, звука от пляскането с една ръка?

Той отново заговори:

¹ Бардо: в тибетския будизъм състояние след смъртта и преди новото раждане.

– Каква е позицията ти за вампира Лестат, за Декларацията?

– Прощавай, тръгвам си.

– Но ти несъмено знаеш какво е сторил Лестат – настоя младият и се плъзна между него и вратата. Това вече беше лошо възпитание.

Той огледа по-внимателно това нагло момче. Трябваше ли да направи нещо такова, че да ги шашне? Та после векове наред да говорят за това? Не можа да удържи усмивката си. Но не, скоро щеше да има достатъчно вълнения благодарение на обичния му Лестат.

– Нека в отговор ти съобщя нещичко – каза той тихо на младия следовател. – Не можете да унищожите вампира Лестат. Никой не може. Но защо е така, не мога да ти кажа – честно.

Свари младия неподготвен и той се пообиди.

– Но нека сега аз ти задам въпрос – продължи другият. – Каква е тази мания по вампира Лестат? А съдържанието на неговите откровения? Вие, голишарчета, нямате ли желание да издирите Марий, стража на Онези, които трябва да бъдат пазени? Да видите сами Майката и Бащата?

Младият се обърка, а после постепенно го обзе презрение. Не можеше да измисли хитър отговор. Ала истинският отговор, съвсем простицък, се бе оформил в душата му – и в душите на всички, които гледаха и слушаха. Онези, които трябва да бъдат пазени, може би съществуваха, а може би не; Марий навярно също не съществуваше. Ала вампирът Лестат бе истински, толкова истински, колкото и всичко останало, познато на този незрял безсмъртен, и вампирът Лестат бе алчен злодей, който бе поставил под заплахата благоденствието на целия си род само за да го видят и обикнат смъртните.

Той едва се сдържа да не се разсмее в лицето на младия. Толкова незначителна битка! Лестат разбираше тъй прекрасно тези времена на безверие, трябваше да му се признае. Да, той бе издал тайните, които му бяха наредили да пази, ала с това не бе предал нищо и никого.

– Пазете се от вампира Лестат – усмихнато каза той най-сетне на младия. – По тази земя ходят твърде малко истински безсмъртни. Той може да е от тях.

После вдигна младия във въздуха и го запокити настрана. И излезе през вратата в самата кръчма.

Предната стая, просторна и пишно обзаведена със завеси от черно кадифе и украса от лакиран месинг, бе претърпкана с шумни

смъртни. Киновампири се взираха от позлатените си рамки по облицованите със сатен стени. От орган се лееше страстната Токата и fuga от Бах, заглушавана от бърборене и мощни изблици на пиански смях. Той обичаше да вижда как животът кипи. Обичаше дори и древния мирис на малц и вино и уханието на цигари. И докато си проправяше път през предната зала, се наслаждаваше на отгъркването на меки, уханни човеци в него. Бе във възторг, че живите ни най-малко не го забелязват.

Най-сетне влажният въздух, оживените тротоари на улица „Кастро“ в ранната вечер. Небето все още сияеше в сребристо като лакирано. Мъже и жени търчаха напред-назад, за да избягат от ръмвящия дъждец, който падаше косо, само за да се струпат на ъгъла и да чакат големите обли цветни светлини да примигат и да дадат сигнал.

От тонколоните на отсрещния музикален магазин гласът на Лестат надвикваше рева на преминаващия автобус, свистенето на гумите по мокрия асфалт:

*Насън все още я прегръщам –
ангел, любима, Майка.*

*Насън целувам устните ѝ –
Любовница, Муза, Дъщеря.*

*Тя ми даде живот,
аз ѝ дадох смъртта.*

Моя прекрасна маркиза.

*По Дяволския път вървяхме,
две сирачета, ръка в ръка.*

*Дали тя чува тази вечер моя химн
за царе, царици, древни истини?
За клетвите престъпни, за скръб?*

*Или изкачва тя далечен път,
където римите и песните не я достигат?*

*При мен върни се, моя Габриел,
моя прекрасна маркиза.*

*Замъкът на хълма разрушен е,
селото – затрунано от сняг,
ала ти завинаги си моя.*

Тук ли бе вече майка му?

Ан
Райс

Гласът затихна сред тихи, зареяни електрически ноти и найсетне шумотевицата наоколо го погълна. Той вървеше, облъхван от влажния ветреца, и стигна до ъгъла. Хубава беше тази оживена уличка. Цветарят продължаваше да продава цветята си под тентата. При месаря се бяха натрупали купувачи, приключили работа. За стъклата на кафенето смъртните вечеряха или четяха вестници. Детсетки чакаха автобуса за надолу, а пред старото кино отстреща се беше натрупала опашка.

Тя бе тук – Габриел. Усещаше го смътно, ала непогрешимо.

Щом стигна тротоара, той опря гръб на една желязна улична лампа; вдъхваше свежия вятър, идващ от планината. Хубав изглед от центъра – по широката и права „Маркет Стрийт“. Приличаше на булевард в Париж. А наоколо – полегатите градски хълмове, целите във весели светещи прозорци.

Да, но къде точно беше тя? „Габриел“ – прошепна той. Затвори очи. Заслуша се. Отначало чу мощния, безграничен рев на хиляди гласове, образи се наслаждаха върху образи. Целият огромен свят заплашваше да зейне и да го погълне под звуците на несекващите си жалби. *Габриел*. Гръмовният грохот бавно заглъхна. Улови проблясък на болка от един преминаващ наблизно смъртен. А в една висока сграда горе на хълма умираща жена сънуваше караница от детството, докато седеше в апатия на прозореца. После сред глухото, ненарушавано от нищо мълчание той видя онова, което искаше: Габриел, спряла вцепенено. Бе чула гласа му. Знаеше, че я наблюдават. Висока руса жена с коса, сплетена на плитка, спускаща се по гърба ѝ, застанала на една от чистите, пусти улици в центъра на града, недалеч от него. Беше със сако и панталон в цвят каки и износен кафяв пуловер. И шапка, подобна на неговата, която покриваше очите ѝ. Само мъничко от лицето ѝ се виждаше над вдигнатата ѝ яка. Сега тя заключи мислите си и се заобиколи с невидим щит. Образът изчезна.

Да, тук е и чака сина си Лестат. Защо ли се бе тревожил за нея – ледената, която от нищо не се бои за себе си, бои се само за Лестат. Добре. Беше доволен. Лестат също щеше да е доволен.

Ами другият? Луи, нежният, с черната коса и зелените очи, чиито стъпки кънтяха безгрижно, който дори си подсвиркваше по тъмните улици, та смъртните да го чуят, че идва. *Луи, къде си?*

Почти мигновено видя Луи да влиза в празна всекидневна. Тъкмо се качваше от мазето, където бе проспал деня в гробница зад

стената. Изобщо не усещаше, че някой го гледа. Премина с копри-
нени крачки през празната стая, застана на прозореца и се загледа
през мръсното стъкло в гъстия поток от преминаващи коли. Същата
стара къща на улица „Дивисадеро“. Всъщност нищо не се бе про-
менило кой знае колко около това елегантно, чувствено създание,
предизвикало малки размирици със своята история, разказана в
„Интервю с вампир“. Само че сега чакаше Лестат. Бе сънувал тре-
вожни сънища; боеше се за Лестат и бе изпълнен със стари и непо-
знати копнежи.

Той неохотно остави образа да си отиде. Много бе привързан
към този Луи. И тази обич не бе мъдра, защото Луи бе нежна, об-
разована душа, не притежаваше и капка от зашеметяващата сила
на Габриел или дяволския ѝ син. И все пак Луи можеше да оцелее
толкова дълго, колкото и те – бе убеден в това. Странно нещо са
онези видове смелост, които ти осигуряваха издръжливост. Може
би имаше нещо общо с приемането. Но как тогава да си обясним
Лестат, пребиван, белязан, ала възкръснал отново? Лестат, който
никога нищо не е приемал?

Те още не се бяха открили – Габриел и Луи. Но всичко бе на-
ред. Какво да прави той? Да ги събере? Самата идея... А и освен
това Лестат щеше скоро да го стори.

Ала сега той отново се усмихваше. „Лестат, проклето създание
такова! Ти, принц калпазанин!“

Той бавно си припомни всяка подробност от лицето и тялото
на Лестат. Леденосините очи, потъмняващи от смях; щедрата ус-
мивка; как се склучваха веждите му, нацупени по момчешки; вне-
запните изблици на веселие и богохулен хумор. Представяше си
дори и котешката поза на тялото. Тъй необичайна за мъж с муску-
лесто телосложение. Такава сила, винаги такава сила и такъв неус-
тоим оптимизъм.

Факт беше, че той не знаеше какво мисли за цялото начинание
– само че е развеселен и запленил. Разбира се, през ум не му мина-
ваше да отмъщава на Лестат, че е разкрил тайните му. А и несъмне-
но Лестат бе разчитал на това, но пък знае ли се. Може би Лестат
действително не го бе грижа. По тази точка той не знаеше нищо
повече от онези глупаци в бара.

Важното за него бе, че за първи път от колкова
много години той бе започнал да мисли за минало и
бъдеще; съвсем ясно осъзнаваше природата на тази

епоха. Онези, които трябва да бъдат пазени, бяха измислица дори за собствените си деца! Отдавна бяха отминали времената, когато свирепи, диви кръвопийци диреха светилището им и могъщата им кръв. Никой вече не вярваше и не го беше грижа!

И в това бе смисълът на епохата – защото нейните смъртни бяха даже още по-практична пасмина и на всеки завой отхвърляха дори и чудесата. С безпрецедентна смелост те бяха изградили най-големия си етичен възход директно върху истините, възплътени в материалното.

Двеста години бяха минали, откакто двамата с Лестат обсъждаха точно тези неща на един остров в Средиземно море – мечтата за един безбожен и истински морален свят, където любовта към другия човек ще е единствената догма. *Свят, в който ние нямаме място.* А сега почти бяха изградили един такъв свят. И вампирът Лестат бе преминал в популярното изкуство, където трябваше да преминат всички стари дяволи, и щеше да отведе със себе си цялото прокъланато племе, включително и Онези, които трябва да бъдат пазени, макар и те може би никога да не го разберат.

Това, тази симетрия, го накара да се усмихне. Не просто благоговееше пред цялата идея на стореното от Лестат – то силно го изкушаваше. Той чудесно разбираше обаянието на славата.

Та нали той безсрамно се развълнува, когато видя името си, надраскано на стената на бара. Бе се разсмял, ала смехът му бе ужасно приятен.

Остави на Лестат да съгради такава вдъхновяваща драма – да, да, така си и беше. Лестат, буйният булеварден актьор от стария режим, сега издигнал се до звезда в тази прелестна и невинна епоха.

Ала дали бе прав в краткото си обобщение пред голишарчето в бара – че никой не може да унищожи принца калпазанин? Това си беше чиста романтика. Добра реклама. *Всъщност всеки от нас можеше да бъде унищожен по един или друг начин. Дори и Онези, които трябва да бъдат пазени, несъмнено.*

Те бяха слабаци, разбира се – тези голишарчета, „Деца на мрака“, както се титудуваха. Броят не увеличаваше особено значително силата им. Но старите? Де да не бе споменавал Лестат имената на Маел и Пандора. Ала нямаше ли дори още по-древни кръвопийци, за които той самият не знаеше нищо? Сети се за предупреждението на стената – „древни и ужасни същества... които бавно и неумолимо се раздвижват, за да откликнат на призивите му“.